

Arrest

nr. 145 068 van 8 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2014 waarbij de aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden geweigerd werd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juni 2005 werd ten aanzien van verzoeker een ministerieel besluit de terugleiding genomen met verbod op terugkeer gedurende 10 jaar. Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 31 juli 2006.

1.2. Op 27 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag in tot verblijf op grond van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze beslissing werd op 17 december 2014 geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“[...]”

Geachte burgemeester,

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uitmaakt van een mininterieel besluit tot terugwijzig met een inreisverbod voor een periode van 10 jaar, genomen op 13.06.2005, aan betrokkene betekend op 31.07.2006.

Overwegende dat dit principe werd bevestigd door de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in zijn arrest n° 218.401 dd. 09.03.2012 volgens het welke 'le fait d'être banni du territoire belge pendant une durée de 10 ans constitue... un obstacle à ce que l'administration admette ou autorise au séjour ou à l'établissement, ... le législateur a expressément prévu qu l'arrêté devait être suspendu ou rapporté pour que la mesure d'interdiction cesse ses effets et que tant que cette mesure n'est pas levée. L'administration ne peut accorder le séjour ou l'établissement'

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit onderworpen te zijn aan een Ministerieel Besluit tot terugwijzig dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk gedurende 10 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijf van meer dan 3 maanden niet mag ingediend worden zolang het Ministerieel Besluit niet opgeheven, noch geschorst werd.

Overwegende dat het Ministerieel Besluit tot terugwijzig bijgevolg van toepassing blijft, dat daardoor de aanvraag voor een verblijfsvergunning, ingediend op 27.06.2014 als ascendent moet als onbestaande beschouwd worden en het AI moet worden ingetrokken.

U moet bijgevolg gevolg geven aan het Ministerieel Besluit van 13.06.2005 “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 26 en 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht. Hij licht het middel in de synthesesamenvatting toe als volgt:

“1. Artikel 26 Vw. voorziet:

“De terugwijzig- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”

Verweerder stelt dat de aanvraag gezinshereniging niet kan of mag behandeld worden zolang het ministerieel besluit – waarvan sprake – niet is opgeheven of geschorst. De aanvraag van 27/06/2014 als ascendent moet als onbestaande worden beschouwd.

Dit is een foute interpretatie van art. 26 Vw.

De Raad van State stelde in 2 arresten dat, als er geen uitdrukkelijke aanvraag tot opschorting of intrekking werd ingediend maar wel een aanvraag tot regularisatie (Wet van 22/12/1999) waarvan het doel is om een verblijfsrecht te bekomen), dan betekent dit dat de vreemdeling een herziening van de maatregel wenst en derhalve dat de Minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met alle elementen eigen aan de zaak, dus ook voor wat betreft het eventueel voordien uitgevaardigde KB of MB (RvSt 08/06/2001, nr. 96244 – RvS 17/02/2003, nr. 115983).

In de vorige zaak van verzoeker waarin uitspraak volgde op 6.1.2012 ,overwoog de Raad trouwens het volgende:

“De Raad merkt op dat verzoeker onder meer aanvoert dat hij in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden heeft uiteengezet waarom hij van oordeel was dat zijn correctionele veroordeling geen beletsel vormde om hem een verblijfsmachtiging toe te staan en waarom hij geen actueel gevaar meer vormde voor de openbare orde en dat verweerder deze argumentatie niet heeft beantwoord. Deze stelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Verweerder werpt op dat het feit dat verzoeker geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde niet dienstig is, aangezien hij hoe dan ook onderworpen is aan een ministerieel besluit tot terugwijzig.

Het is evenwel niet betwist dat verweerder – gelet op art. 26 van de Vw. – de mogelijkheid heeft om het aan verzoeker betekende besluit tot terugwijzig in te trekken of op te schorten en eventueel een verblijfsmachtiging toe te staan, indien verzoeker voldoende bewijzen aanbrengt die wijzen op een reclassering en op voldoende nauwe banden met België. In deze omstandigheden kan verweerder niet gevolgd worden in zijn stelling dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet dienstig zijn en dat er een wettelijk beletsel zou zijn om de aanvraag van verzoeker te behandelen.

Er moet daarnaast vastgesteld worden dat verweerder een eerdere aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden wel behandelde en zelfs ten gronde onderzocht heeft, zodat het derhalve in voorliggende zaak kennelijk onredelijk is om te stellen dat het loutere feit dat aan verzoeker een

ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend tot gevolg zou hebben dat zijn tweede aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden “niet kan behandeld worden” en “zonder voorwerp” zou zijn.”

Deze interpretatie ondersteunt de tesis van verzoeker.

2. In casu is er echter wel degelijk een expliciete aanvraag gebeurd, meer bepaald op 16/07/2014 (zie stuk 3):

“Derhalve doe ik hierbij, voor zover nodig, een verzoek tot opschorting of intrekking van het voornoemde MB.”

Alsdan werden ook een aantal elementen voorgelegd die de Minister ertoe moesten brengen hetzij tot opschorting, hetzij tot intrekking over te gaan: verwijzing naar het gewijzigde artikel 21 Vw. (vreemdeling met ouderlijk gezag als vader of moeder t.a.v. een in België verblijvend kind), de datum van de feiten, het huwelijk met mevr. El Khaloufi, de geboorte van 2 minderjarige kinderen met Belgische nationaliteit, etc... kortom aanwijzingen van rehabilitatie en van dichte banden met België.

Als bijlagen werden gevoegd:

- De huwelijksakte
- De 2 geboorteakten van de kinderen
- De Belgische paspoorten van deze kinderen

Verweerder heeft hiermee geen rekening gehouden en zonder twijfel – naast de geciteerde wetsartikelen – ook de zorgvuldigheidsplicht niet nageleefd.

Samenvatting middel:

1. Als een aanvraag tot (machtiging tot) verblijf wordt ingediend – zelfs al is het een verzoek tot “regularisatie” – dan moet verweerder dit gegeven mee in de evaluatie betrekken en dergelijk verzoek dus beschouwen als een (impliciet) verzoek tot intrekking of minstens tot opschorting van het M.B.

Trouwens, de Raad oordeelde reeds in onderhavige zaak dat het onredelijk was om een regularisatieverzoek zonder voorwerp te verklaren louter en alleen omdat er een MB van terugwijzing was afgeleverd in het verleden.

2. Er is bovendien wel degelijk een expliciet verzoek tot intrekking ingediend op 16.7.2014, doch verweerder heeft dit over het hoofd gezien.

Nota met opmerkingen verweerder: de nota is niet zeer helder opgesteld doch volgende drie vaststellingen kan verzoeker ook onderschrijven :

- Verzoeker tekende geen beroep aan tegen het oorspr. MB
- Er is een wettelijk verbod om 10 jaar lang het land binnen te komen
- Voorgaande arresten RvV hebben geen precedentwaarde

Op pag.5 erkent verweerder dan toch: “Op heden dient inderdaad te worden vastgesteld dat verzoeker een aanvraag tot opschorting of opheffing heeft ingediend ... doch op heden is het M.B. nog van kracht, nu er geen beslissing is tussengekomen” ???

Replik verzoeker: het is moeilijk repliceren op dergelijke Nota! In alle geval, heeft verweerder nu akte genomen van het op 16.7.2014 ingediende verzoek en blijkt dus dat hierop geen beslissing werd genomen.”

2.2.1. De thans bestreden beslissing besluit tot de weigering van de door verzoeker ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, omdat hij onderhevig is aan een ministerieel besluit tot terugwijzing. Dit motief in de bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, waaruit blijkt dat op 13 juni 2005 een ministerieel besluit tot terugwijzing voor een termijn van 10 jaar werd uitgevaardigd ten aanzien van verzoeker.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 26 van de vreemdelingenwet legt een terugwijzingsbesluit een vreemdeling het “verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij [het] opgeschort of ingetrokken [wordt]”. Verder kan worden verwezen naar artikel 46bis van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat een familielid van een burger van de Unie ten vroegste twee jaar nadat het besluit tot uitzetting werd uitgevoerd een opheffings- of opschortingsaanvraag kan indienen, doch dat de betrokken vreemdeling gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk heeft. Het bestaan van een besluit tot uitzetting – dat niet werd opgeheven of opgeschort – verhindert dat de betrokken persoon een verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie laat gelden (RvS nr. 221 633 van 4 december 2012). De terugwijzing betreft immers een in de vreemdelingenwet voorziene maatregel van openbare orde die in overeenstemming is met artikel 43 van de vreemdelingenwet en de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht aan een familielid van een burger van de Unie kan gronden.

Waar verzoeker aanvoert dat de verblijfsaanvraag impliciet eveneens een verzoek tot opheffing van het terugwijzingsbesluit inhoudt, wijst de Raad er op dat het bestaan van een besluit tot terugwijzing, dat niet werd opgeheven of opgeschort, met zich meebrengt dat het verzoeker voor de duur van het

ministerieel besluit verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het ministerieel besluit (cf. RvS 4 december 2012, nr. 221.633) en hem aldus geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van twee Belgische kinderen kan worden erkend. Het enkele feit dat verzoeker tegelijk heeft gevraagd om het terugwijzingsbesluit te doen opschorten of opheffen, doet – gelet op bovenstaande wetsbepaling en rechtspraak waaruit duidelijk blijkt dat het louter indienen van een dergelijk verzoek geen recht op verblijf opent, evenmin gedurende het onderzoek van dit verzoek – hieraan geen afbreuk.

De terugwijzing is een in de vreemdelingenwet voorziene maatregel van openbare orde die er dan ook niet mee in strijd is met artikel 42 van de vreemdelingenwet en die dus de beslissing tot weigering van een verblijfsrecht aan een familielid van een burger van de Unie, kan gronden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in zijn aanvraag van 16 juli 2014 eveneens om de opheffing heeft verzocht van het terugwijzingsbesluit, legt de verwerende partij naar aanleiding van de terechtzitting een kopie van een beslissing neer d.d. 21 april 2015 waaruit blijkt dat dit verzoek tot opschorting of tot intrekking werd verworpen. Aangezien dit een afzonderlijke beslissing vormt, die niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep, is het middel, in de mate het gericht is tegen de beslissing tot terugwijzing, onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT